

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

640.24

Szerző

Cím *Bucusu a Báthory-kávéhá-*
tól.

Idő "1910"

Forrás:

Bpesti hírlap.

Személy

Bp.

(Hely)

1910

(Idő)

VIII/6

(Köt. v. füz.)

Helyszám

NAPIHIREK.

Budapest, aug. 5.

Bucusu a Báthory-kávéháztól.

Budapest a kávéházak városa. Azonban a Kálvin-téren levő s a Kecskeméti-utca sarkára rugó *Báthory-kávéháznál* országosan ismertebb, a vidéken is mindenféle emlegettebb kávéháza nem volt Budapestnek. Csak volt! Mert augusztus elsejével becsukták ezt a családiasan egyszerű régi magyar kávéházat is. Busásabban jövedelmező áruüzleteket telepítenek az öreg Báthory újra pingált falai közé. A ház, a melyben állott, egykor Geist Gáspárné tulajdona volt s ő tőle később Szerb György volt országos képviselő kezére jutott.

A Báthory sohasem volt afféle zenés, zajos *pesti kávéház*, minőket pompás és kérésse pompás kiállításban százával látunk másfelé! Nem volt ez afféle üzletszerző, fiókbörze jellegű lármás hely sem. A Báthory régi módí kedves öreg uraknak volt pihenésre, elméláztatásra igen alkalmas helyök. A *vidékiekre* is olyanféle varázsa volt ennek a helyiségnek, ennek a névnek, mint a Nemzeti Színház sarkán évtizedeken át a — *Szikszaynak*, a mi puritán, kedves öreg Szikszay bátyánk jó magyar vendégfogadójának. Kisebb kiadásban s mint kávéház ilyen hírü volt a Báthory is. Vármegyei urak, nyugalomba vagy

a *kataszterhez* szorult földbirtokosok, papság, írók (de nem a serényes hajuaik közül!), katonalisztiek adták meg a jellegét a Báthorynak. Sőt a nagy dzsentri színe-virága, sokan a mágánások közül is megfordultak a csöndes Báthory — *külön szobáiban*. Mert hát ide sem mindnyájan pipázni vagy *kávézni* jártak, mint a puritán *Fülepp* Kálmán főpolgármester, *Fazekas* Ágoston pestvármegyei alispán, *Kovács* Gyula egyetemi tanár, üllői-uti lakásáról boldogult tudós *Thaly* Kálmán, néhai *Kiss* Albert debreceni református pap és a karakán kun-kapitány ivadék, bogdi *Papp* Elek bátyánk követ ur. *Szólt* biz' itt a nemes *hazai csöndes* is olykor-olykor. Sokan, a mágánás kaszinó mellett, azért is neveztek *kis kaszinónak* a Báthoryt. Itten folyt le az a százazrekre rugó híres kártyajátzsma is a *Dungverszky*-fiu meg *Szocelláry* között. Azonban itt nem holmi sipések, hanem vérbeli urak püfölték össze a — filkókat!

A nagyhaju, szinmagyar *Báthory* kávék által jó félszáz éve alapított Báthoryban még az ételcsemégék is különlegesen magyar fogások voltak. Sültszalonnából, pirított kenyérből, parádívizes üvegben fölszolgált savanykás borítalból állott a *hajnali ozsonna*, mely már a *Szemere* Miklósek, *Barabás* Bélák jogászifju korában fölötte kapós, kedves volt az *egyetemi polárok* előtt.

Nádasy Ferenc színművész, *Tóth* Béla, az író is gyakran megfordult a Báthoryban! De a helynek jellegét mégis a viharvert és pipázgató öreg urak magyar urak adták meg. Azonban közöttük is kivál egyik-egyik, mint például a *Csimpaszku*-nak elke-reesztelt, matuzsálemkoru öreg katolikus lelkész (48-ban honvéd tábori pap volt!), a ki majdnem félszázad évig járt ugyanegy asztalhoz. Két botjával fel-tünő volt az öreg *Sebestyén* fővárosi diurnista is. Egy jobb napokat látott *nagyhangu* öreg ur, volt 48-as tiszt és végzett földbirtokos is ráadásul! És még sokan mások. Volt urak! Végiglen való ma-gyarság.

Mint magyar sziget, egy üvegablakos bástyás-ház a nemzetközi fővárosi élet zajgó tengerében, olyan volt a csöndes Báthory, a melynek a kedves vidéken is sokan megsajnálják az elmúlását.